

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Calvinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

19. Propter quod ego iudico non inquietari eos qui ex Gentibus conuertuntur ad eum, sed scribere vt abstineant se à contaminationibus simulachrorum, & fornicatione, & suffocato, & sanguine.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

mini Iesu credimus saluari, quemadmodum & illi; nisi quia & illi per gratiam Domini Iesu Christi salui facti sunt, non per legem Moysi, per quam non sanatio sed cognitio est facta peccati? Ecce, de gratia Christi sanante Petrum hic loqui ait, de qua sic alibi: Gratia sanat voluntatem, qua iustitia liberè diligitur. Hæc Christi gratia nõ opponitur obseruantia legis, sed facit & operatur illam: iugo legis opponitur, idemque tollit: vt non amplius iugum, sed lex suavis, & dulcia eius eloquia fiant. Concludã cum verbis Augustini: *Eo ipso (inquit) quo firmissimè creditur Deum iustum & bonum impossibilia non potuisse præcipere, hinc admonemur, & in facilibus quid agamus, & in difficilibus quid petamus. Omnia quippe sunt facilia charitati, cui vni Christi sarcina leuis est.* Hæc ille.

De Spirit. & lit. c. 29

De natur. & grat. c. 69.

19. Propter quod ego iudico non inquietari eos qui ex Gentibus conuertuntur ad eum, sed scribere vt abstineant se à contaminationibus simulachrorum, & fornicatione, & suffocato, & sanguine.

Disputat ex hoc loco acriter Caluinus, huius Concilij Apostolici Caput quæsiq; Presidem Iacobum fuisse, nõ Petrum, eò quòd iste sententiã vt Iudex ferat, quam & postea reliqui omnes secuti sunt ad verbum. Sic in sua Institutione. In Commentarijs verò ad hunc locum; *Episcopus (inquit) Hierosolymis fuerit, nec ne, in medio relinquitur;*

Instit. lib. 4 c. 6. num. 7.

Aa 2 neque.

neque ad rem magnopere facit, nisi quod hinc clare refellitur Papæ impudentia, quod ex Iacobi potius quam Petri autoritate Concilij decretum statuitur.

Hæc ille. Sed hinc aduertere licet quam parum idonei Scripturarum interpretes hæretici sunt, qui non nisi ex affectu proprio eas exponunt. Petri in hoc Concilio prærogatiuam admodum luculentam ne vno quidem verbo attingunt, altissimè dissimulant.

Quod pro Iacobi autoritate facere videbatur, studiosissimè premunt. Atqui quum vtrumque diuina Scriptura luculenter posuerit, aut vtrumque explicandum fuit, aut neutrum. Sed oportuit illos in Scripturis examinandis, suis placitis stabiliendis, non sacræ veritati tradendæ, operam dare. Nunc igitur vtrumque nos, quale sit, paucis ostendemus. Quum magna conquisitio fieret, id est, post magnam altercationem, varijs variantibus, & vt Bullingerus hinc exponit, vbi incaluisse disputatio, surgens Petrus dixit: *Vni fratres, &c.* Vbi Græcus scholiastes rectissimè notat Petrum surrexisse, non Iacobum, aut alium quempiam, non solum quia magis spiritu feruebat, sed etiam καὶ ὡς τὴν πρῶτην ἐπιστολὴν τῶν μαθητῶν ἐκ χειρὸς αὐτοῦ, vt qui præfidentiam Discipulorum adeptus esset. Et profectò (quod sapienter notauit Thomas

Waldensis noster) nisi Petrus hinc præfidentis primus fuisset, procax esset quod in absolute dissidijs, & in definitione sententiæ, singulos præueniret.

Primus

Hæretici
hodie ex
affectu
non ex iudicio
Scripturas exponunt.

Petrus Concilij Apostolici
Fratres.

Doctrinal. fid.
lib. 2. c. 4.

Primus igitur tãquam totius Concilij Præs-
 ses & Caput surgens loquitur, primus dispu-
 tationem & altercationem abrumpit. Iam
 & id quod loquitur, quæstionis controuer-
 sæ definitio erat. Quærebat ur an ad legales
 ceremonias obseruandas Gentiles Chri-
 stiani obligari deberent, idque veluti ad sa-
 lutem necessarias. Petrus utrumque refel-
 lit. Prius, quia absque circumcisione aut alia
 legali obseruatione *Deus eos ad Euangelium
 vocasse, idque per os suum; & ita vocasset, vt
 de facto crederent:* Sed & huic eorum fidei
 non simulata, sed sincera, *Deum, qui nouit cor-
 da, testimonium perhibuisse, dato videlicet etiam
 cum visibilibus signis Spiritu Sancto, idque
 adeo, vt, quo ad fidem purificantem corda, nihil
 discerneret Deus inter illos & ipsos Apostolos.*
 His verbis docuit, Gentiles sine circunci-
 sione aut ceremonijs legalibus esse ex fide
 Christi iustificatos. Nunc necessitatem hu-
 iusmodi legalium ad salutem reprobat, non
 solum quo ad Gentiles, sed etiam quo ad
 ipsos veteres Iudæos. *Quare, inquit, tentata
 Deum, id est, diuinæ gratiæ, fauori, dignatio-
 ni repugnatis, vt iugum hoc ceremoniarum
 legalium hominibus iam credentibus &
 iustificatis imponere velitis; quando & ipsis
 patribus nostris ac nobis non aliquid salutife-
 rum, sed durum tantummodo & importabile
 iugum fuerit, nobis veluti paruulis per mo-
 dum pedagogiæ pro tempore seruitutis im-*
 positum?

Quæstio-
 nem con-
 trouer-
 sam Pe-
 trus des-
 nit.

positum? sed per gratiam Christi credimus saluari, quemadmodum & illi: id est, sicut ipsi patres nostri, non per illa legalia, sed per fidem & gratiam Christi crediderunt se saluos fore; sic & nos credimus. Hæc est proposita quaestio- nis resolutio, non esse legalia ad salutem necessaria, vt isti iudaizantes volebant, sed per gratiam Christi omnes saluari, & per consequens Gentiles Christianos, gratia Christi accepta, his legalibus non indigere. Hæc audita Petri sententia, Tacuit omnis multitudi- no, id est, omni amplius conquisitione cessante, in sententia Petri (ait B. Hieronymus) *Iacobus & omnes simul Presbyteri transierunt.* Quod autem Iacobus postea loquitur, nihil est aliud quàm sententiæ B. Petri quadam explicatio. Primum enim ex prophético testimonio vocationem Gentium, quam Petrus asseruerat, confirmat. Postea, quid sibi videretur Gentilibus Christianis ex parte imponendum, exponit. Quod sanè aliud quiddam erat à principali quaestione; & veluti moderatio aliqua eius sententiæ quæ Petrus dixerat, qui omnem legalium necessitatem à Gentibus conuersis remouebat. Iacobus ergo, siue vt suis Hierosolymitanis, quorum haud dubiè Episcopus erat, & à quibus hæc controuersia ortum accepit, aliquo modo sententiam attemperaret, siue vt Concilij decretum æquiori animo Iudæi acciperent, quod ab ipso Iacobo sciret profectum;

Epist. xi.
inter epist
August.

Iacobi in-
terlocu-
tio qualis
& ob quæ
finem.

fectum; non veluti Iudex determinat, sed veluti coapostolus & coepiscopus, quid ipsi videatur exponit. Totum postea Concilium rem determinat, & decretum promulgat, nec solus Petrus, nec solus Iacobus. Sed Petri definitione de principali questione, Iacobi consiliu de causa moderatione, Concilium totum amplectitur. Nihil hoc aut Iacobo praeter ceteris autoritatis tribuit, aut Petri supra ceteros autoritati derogat. Suprema quippe in Concilio autoritatis est, primo loco sententiam dicere, disputationi finem imponere, propositam questionem definire. Hoc Petrum in Concilio Apostolico fecisse, ex his, quae dicta sunt, patet. Quare merito D. Hieronymus totius huius decreti principem & primu auctore Petru vocat.

Sed quae hic Calvinus garrit, praetermittenda non sunt. *Episcopus*, inquit, *Hierosolymitanus*; fuerit Iacobus, nec ne, in medio relinquimus, neque ad rem magnopere facit, nisi quod hic clare refellitur *Papae impudentia*, quod ex Iacobi potius quam Petri autoritate Concilij decretum statuitur. Atqui Calvinus haec inanis iactantia iam a nobis satis reuulsa est, planeque ostensum, principalem ipsam de fide questionem a Petro terminatam, decretum autem Concilij, & quod ad praesentem Ecclesiae pacem conferuandam faciebat, a Iacobo quidem suggestum, sed a toto Concilio conclusum ac definitum fuisse. Nec in hac definitione

Vbi supra.

suprema aliqua præ cæteris autoritate Iacobus utebatur, sed quod ipsi videbatur in commune protulit. Quis dubitat in sacris Concilijs quod vel à minimo interdum Episcopo aut Doctore suggeritur, id postea à toto Concilio absque aliquo maiorum præiudicio approbari atque decerni? An quia Paphnutij sententiam in Concilio Nicæno, *permittendum esse sacerdotibus coniugum usum quas ante sacros ordines duxerant*, cæteri Patres sequuti sunt, ideo ex Paphnutij autoritate illud ferebatur, aut suprema aliqua autoritate Paphnutius propterea pollebat? Sed magis ridicula cauillatio est quæ sequitur.

Caluini
crassa in-
scitia in
tyrone nõ
ferenda.

Et certè, inquit, Eusebius initio secundi libri Iacobum, quisquis ille tandem fuerit, Apostolorum Episcopum vocare non dubitat. Eant nunc Romanenses, & Papam suam vniuersæ Ecclesiæ caput esse iactent, quia Petri successor est; qui alterum sibi præesse passus est, si Eusebio credimus. Et quis tandem existimaret tam emunctæ naris hominem, tam accuratum, acutum, doctum scriptorem, qualis à suis Calvinus prædicatur, tam crasse velle delirare? Quum extet passim Græcè Eusebius, & versio Latina Rufini solo vitio typographico legerit *Apostolorum Episcopus*, pro eo quod Græcus Eusebius & versiones recentes habent *Hierosolymorum Episcopus*, resque ipsa prima statim facie absurditatè suam prodat, quum Episcopus non personarum sed loci ac districtus

alicuius

alicuius Episcopus dici semper soleat; tamen Calvinus siue ex negligentia crassissima, siue pessimo suo stomacho indulgere volens, maluit aut crassæ inscitie aut affectatæ maleuolentiæ notari, quàm minimam quamlibet aduersus Papam debacchandi occasionem prætermittere. Atqui D. Iacobum non Apostolorum sed Hierosolymorum Episcopum ab ipso Petro Apostolo designatum & ordinatum fuisse affirmat D. Chrysostomus: *Si quis (inquit) à me percontaretur quomodo Iacobus sedem Hierosolymitanam accepit, responderem ego, hunc totius orbis magistrum Petrum præposuisse.* A tribus autem Apostolis consecratum & initiatum eum fuisse, Petro, Ioanne, & altero Iacobo eius fratre, post Clementem Alexandrinum scribit Eusebius, tum in Chronicis, tum in Historia Ecclesiastica. Idem quoque ante utrumque annotauit Anaclerus post Petrum tertius Romanus Pontifex:

Hom. 87.
in Ioann.

Clem. lib.
6. hypoty-
poscon.
Histar.
Eccles. l. 2
cap. 1.
Epist. 1.
decret.

24. *Quoniam audiuimus quia quidam ex nobis exeuntes turbauerunt vos verbis, euerentes animas vestras, quibus non mandauimus.*

IN hoc decreto & literis istis Apostolicis multa necessariò obseruanda & explicanda sunt. Ac primùm hæc verba nos docent, Nouatores istos & pseudoapostolos duplici nomine ab Apostolis reprehendi: vno, quòd

A a 5 pacem